

SZÁVAI ATTILA

A kék toll
2. rész*(1. része a Palócföld 2016/1. számában olvasható.)*

JOLÁN: *(Mérgesen.)* Hát neked meg pont ehhez nincs semmi közöd. Miért, nekem van ahhoz közöm, hogy mit veszel a boltban bevásárláskor? A kétdékásokhoz? Amiket kispórolsz a konyhapénzből? A dugipiát? Hogy aztán otthon meg szidod a kormányt, hogy milyen drága minden? Irma, ugye nem akarod, hogy megtudja a férjed, hogy stikában nyomatod a kétdékásokat a spájzban? Hogy ez tartja össze a házasságokat. Szerintem hülyét kapna a férjed. Tisztára idegre menne. Szociális otthonba. Ezt te sem akarhatod, Irmuskám.

IRMA: Te kígyó.

BORIKA: De legalább tud egy kicsit főzni, ahogy hallom. A Bélád. *(Mosolyog, elismerően bólogat.)*

JOLÁN: *(Nagy hanggal folytatja.)* Ez aztán tud, hehh! Nem is mondom, hogy ez a hülye bazsalikomot tesz a zöldséglevesbe. Nem is mondom, mer' csak égetem magam itt, mint az olajos rongy.

BORIKA: *(Főzésről van szó, könnyű, kedvelt pálya.)* A bazsalikom az paradicsomos étkekhez van, ha jól tudom. Abba jó. Nem?

JOLÁN: *(Bélára mutogatva.)* Ennek számít ez szerinted? Hogy paradicsom-e?

BÉLA: *(Próbálja védeni magát.)* Szerintem finom bazsalikkal a zöldségleves. Nincs előírva az sehol, hogy nem lehet. Ha akarom, papayát főzök bele, articsókát.

JOLÁN: *(Kiabálva.)* De nagy vagány lettél, te szerencsétlen! De vagánycodsz. Otthon meg sunyítasz, mi? Összerezzensz, ha hangosan rád szólok. Bezabszemelsz. Igaz? Fogpiszkáló nem férne be. Igaz? Esernyővég. A szomszédok előtt teszed magad, mi? A megmondásoddal. Na, csak menjünk haza. Leszel megint a sarokba. Előszobázás. Lesz majd, ne félj. Aztán nyüszítesz majd estére megint, hogy éhes vagy, nem bírsz tovább állni. *(A nők felé.)* Látjátok, nem bírok vele, 20 éve nem. De... *(Elgondolkodik.)* mintha mégis irányítgatnám, vagy mi. Mellette lehetek az, aki, ahogy ő is mellettem lehet igazán az, aki. Ami.

Aki valójában. Egy barom. Látja, Irma, teljesen telebeszélte a fejem a hülyeségével, de mintha én lennék az őrangyala. Ilyen baromságot.

IRMA: Vigyázz! Az angyalok azért nem baromságok.

JOLÁN: Irma, drágám, és hogy vannak az angyalaid? És tényleg vannak azok a jelek, a ...várj egy pillanatot, hogy például, ha egy fehér tollat látok, találok, mittudomén, boltba menet, az annak a jele, hogy velem van az őrangyalom? Cccö, és akkor az mi, amikor hetvenkettőben tollfosztáskor összeverekedtem a Bélával? He? Akkor még volt mersze a baromjának. Az asszonyok meg szurkoltak, hogy hajrá, Béla. Mi meg bokáig gázoltunk a tollban. Lábszárig. Dulakodtunk az angyalok között? Irma, te se veszed ezt be? Akkor ott egy komplett angyalizé volt? Angyalflotta? Ott a téeszmajorban? Egy olyan ateista helyen, abban a rendszerben? Ne hülyítsél már!

(Béla a távolba mered, eszébe jut 1972, a tollfosztós eset. Hosszan mereng.)

IRMA: Én nem azért, de tényleg nem... de szerintem ott, akkor történt valami kettőtök közt. A közös kapcsolattal. És ennek nincs köze a valláshoz. Nem sok. De ott tényleg történt valami a közös sorsotokban. Talán valami túlzott közlési vágy volt odafentről, odaátról, izé, mindegy. Valamiért. Talán az volt a határ. Hogy onnan másképpen lesz. Hogy csak másképp lehet. Hogy ott megkaptatok minden jelet. Egyszerre, amit amúgy egész életetekben kaptatok volna meg, egész az utolsó percig. Ott megkaptátok, abban az órában. Fene tudja. Mert talán van bennetek valami, hogy van valami mégis. Hogy egyikőtök a kulcs a másikhoz. Önmagatokhoz. Nehéz ez. Így itt a tiszta levegőn. Otthon jobban megy ez.

JOLÁN: A macska- és füstölőszagban. Irmám, még mindig olyan a szag a lakásodban, mint mikor az állatkertre dobnak egy hordó rózsakölnit?

IRMA: Szantálfa. De mindegy. Hagyjuk, ha sértegetsz. Engem is. Megértem a Bélát, hogy inkább nem beszél. Teljesen megértem.

BORIKA: Azért ültem a kempingszékbe, mert az kényelmesebb, mint a pad. Most nézzétek meg, milyen szép környéken lakunk, csupa fák mindenhol, teljes szemellátig. Itt teljesen megnyugszik az ember. Mintha az erdőben laktánk. Állatok között.

IRMA: Én ilyeneken otthon a lakásban szoktam tűnődni, füstölő, konvektor-meleg, macskaszag. Ezotérium. Kit érdekel.

JOLÁN: Mi?

IRMA: Ezotériumban. Így nevezem.

JOLÁN: Na, elég volt, hagyjuk ezt az ökörséget.

IRMA: A tollfosztás. Jolán, most az egyszer hallgass rám, hidd el, tudom, mit beszélek. És szeretettel mondom, kérlek.

JOLÁN: Hagyjad már azt az állandó szeretetet. Nem unod még? Szeretet... szeretet...

IRMA: Ott, akkor, hetvenkettőben a tollfosztáskor tényleg történhetett valami nem evilági. Hányszor mondtam, hogy figyelj a jelekre. A fehér toll is egy jel. Pláne, ha lábszárig gázolsz benne. Történt ott valami.

JOLÁN: Ja, tényleg történt ott valami, kukoricacsuhéval tömtem be a Béla száját, hogy fogja már be. Mert, hogy ő csak jót akar. Meg szeret. Ha a bokán rúgás az szeretet. Bokán rúg, és azt mondja, kapjak már észbe. Hogy ő nem akar bántani, de az ember könnyebben változtat az életvitelén, meg az ilyen szabatos ízéken, ha jelentkezik valami fizikai, szóval ilyen testi jel. Fájdalom, például. Kis kellemetlenség, hogy hoppá, valami nem oké. Megszédülsz a kerek kút mellett. Oké, ezt elvárom a hasnyálmirigyemtől, koszorúeremtől, Irmám, de nem a Bélától?! Hát mi ő az én hasnyálmirigyemhez képest? Nézz rá!

(Béla újságot olvas, nincs képen, miről beszélnek. Illetve talán nagyon is. Titokzatos figura. Idegesítő a hallgatása. Egy bomba a robbanás előtti pillanatban.)

IRMA: Elmondok neked egy titkot. Remélem, tudsz titkot tartani.

JOLÁN: Ccö... Titkot, te, pont nekem? Kíváncsi vagyok.

IRMA: Figyelj! Álmomban megjelent az őrzőm, szóval az őrangyalom.

JOLÁN: Na, most hagyd abba.

IRMA: *(Félrehívja Jolánt, a színpadi balon folytatják, Jolán vonakodik, de végül belemegy, Béla olvas, Borika mosolyog.)* Tudom, hogy érdekel. Tudom, hogy ez csak egy látszattagadás, Jolán. Otthon meg bújod az ezoterikus irodalmat. Ismerem a könyvesboltost. Elmond ezt-azt, vásárlói szokások, ki mit vesz.

JOLÁN: *(Zavarban.)* Őőő... én... nem magamnak, egy ismerősömnek veszem ezeket.

IRMA: Most mit tagadod? Nem ciki ez, hogy fejlődni akarsz. Én mindig tudtam, hogy van valami értékes a randa modorod alatt. Szóval megjelent az őrangyalom. És képzeled, igazat adott. Azt mondta: igen. Igen a kék tollra. Hogy létezik a kék toll. Jól figyelj ide, elmagyarázom. Van neked emléktárgyad? Amire, ha ránézel, szép emlékek jutnak eszedbe.

JOLÁN: Hát, van. Képzeld el, te boszorkány, hogy van. A Béla. A Béla az én emléktárgyam. A kabalám. Ránézek és eszembe jut, hogy de más-képp is lehetett volna régen. De... én nem tudom. Irma, régebben a Béla fárasztott már azzal, hogy hangolódjak rá az őrzőre, az izére, őrangyalomra. Olvasta Béla is valahol. Hangolódjak rá. Esténként. Aztán ott meg lehet beszélni a dolgokat, a ráhangolódásban. Hogy mit akarok. Hogy majd érzem a dolgot. Sugallatot vagy mit. Hogy ráérezni, mi a jó nekem, a Bélának, a közös jövőnek, hogy is mondta, küldetésnek. Én mondtam is, ahogy tudtam. Hogy javuljon meg a Béla.

IRMA: Nem azt akartad, hogy a saját igényeidnek megfelelően változzon? Mert az nem jó. Kell alkalmazkodni is. Elfogadni a másikat olyannak, amilyen. Szeretet. Szeretet, Jolán...

JOLÁN: Nézd már ezt a Bélát... Hogy lehetne ezt elfogadni... De, aztán egyre gyakrabban éreztem, hogy talán én vagyok, akinek az a küldetése, hogy egy ilyen Bélát irányítson, neveljen, igazítsam neki az élete karámját. Hozni-vinni a kerítést. De sok olyan is van, hogy nem csak érzem, de hallom is azt, amit akarok, ami a vágyam, álmom. Erősen hallom, de nem hangokkal, nem tudom... nehéz erről beszélni. De mi van, ha azokat a hangokat csak én ízélem, mantrázom. Hogy tehát nem az őrző, hanem csak én. *(Idegesen.)* Áhh... hagyjuk ezt az egész hülyeséget. Még ilyet, hogy őrző...

IRMA: Bélának is biztos meg vannak a saját értékei. Szerintem jó kabala a Béla. Megérezem én ezt. Na, de a titok. Az őrangyaloknak is van kabalájuk. Annak az őrzőnek, aki emberi alakot ölt, a kedvenc, féltve őrzött tárgya, a kabalája: egy kék toll. Egy kék toll. Tudod mi az őrző, nem?

JOLÁN: *(Megmerevedik, mint akinek leesik a tantusz, majd felsikolt, szája elé kapja tenyerét).* Nem. Én tudtam. Van... nekem van... Egy kék toll. Én tudtam. Mindig is tudtam. De nem. Ez nem igaz. Már értem. Mindent értek. A Béla. Nem. Ugye, nem? Hogy én lennék a Béla őrangyala. Hogy én... *(Bélára néz, hosszan, Béla rejtvényt fejt.)*

IRMA: Van, mikor emberi alakot ölt az őrző. És ezzel, hogy emberi alakot ölt, bizonyos emberi tulajdonságokat is felvesz. Látszatra ugyanolyanok, mint a hús-vér emberek. Talán én is az vagyok, talán te is. Sokszor ki se derül az igazság. Egy élet eltelik úgy, hogy nem derül ki az igazság. De van, mikor a küldetés érdekében egy sorsfordító esemény során kiderül. Tudatosul az őrangyalban és az őrzőtben is. Ehhez valami nagyon különleges esemény kell. Amitől megváltozik az élet. Így, vagy úgy.

Jolán hátrasandít, Béla rejtvényt fejt, Borika mosolyogva nézelődik, látszik rajta, hogy magában mondja a parkot, fákat, állatokat, a szokásos szövegét. Jolán, miután nyugtázza, hogy nincs veszély, folytatja.)

JOLÁN: Képzeld, nekem van egy kék tollam. (*Irma lefagy.*) A fosztóban találtam, mikor verekedtünk a Bélával, '72-ben. Egy kék szakszervezetis golyóstoll. Beleállt dulakodás közben a talpamba. Ott lett vége a tollfosztós verekedésnek. Meg másnak is. Az utolsó események, mikor valami érzelmeket láttam a Bélán. Ahogy beleléptem a golyóstollba, belém nyilalt a fájdalom és leültem. Azt gondoltam, ez egy jel. Azóta őrzöm azt a tollat. Elzárva. Évente néhányszor előveszem, kívánságokat írok vele egy papírlapra. És képzeld, azok teljesülni szoktak. Apró dolgok, de így-úgy, teljesülni. Többé-kevésbé. Azóta a Bélára is másképpen nézek. Azóta tudom, hogy nekem ez a feladatom. A Béla. Hogy jobb embert faragjak belőle. Hogy embert faragjak belőle. Most nézzen rá...

IRMA: Jolán, ha csak veszekszel velem, attól nem lesz jobb ember. Felülkerekednek az emberi tulajdonságok, emlékszel, mit mondtam. Tudod, benned, a negatív energiák, a düh, az ingerültség. Le kell ezeket küzdened...

(Jolán félbeszakítja.)

JOLÁN: De nem. Miért beszélek én neked erről?! (*Lendületes, haragos léptekkel visszaindul a padokhoz.*)

IRMA: (*Utána szól.*) Jolán, ne húzd fel magad, kérlek. Nem tudhatjuk, hogy ki hol tart a mihez képest. Az a legrosszabb, ha alaptól lebecsüljük a másikat. Indítsuk a löversenyt pozitív pólusból, ha érted.

(Visszaülnek a padra.)

JOLÁN: Látod, megint kezded. Megint kezded azt, Irma, amit nem értek. Itt foglak hagyni a fenébe. Fejtsen meg a Béla a nagy rejtvényfejtős izéjével. Az mindig kitalál úgyis mindent.

IRMA: Hogy tehát ne egyből rosszat láss a másikban. Hentesnél, lottózóban. Bélában. Hanem tételezzük fel, hogy a másik jó. Pozitív energia, Jolán, szeretet.

JOLÁN: Jó?! Nézz Bélára!

IRMA: Miért, egészen jól néz ki a Béla, a lélek kicsit megviselt, azt látni, az kiüt az arcra is, de amúgy szerintem semmi baja. Na és, ha bokán rúgott? Van, mikor bokán rúgódik az ember. Bokán rúgja a sors. Vagy akármilyen. Hogy kapjon már észbe. Van, hogy az ember saját magát rúgja bokán. Ha érti. Ha nem érti. A lényeg, Jolán: a jelek. Ott vannak. Csak észre kell venni azokat.

BORIKA: Most nézzétek meg, milyen szép környéken lakunk, csupa fák mindenhol, teljes szemellátig. Itt teljesen megnyugszik az ember. Mintha az erdőben lagnánk. Állatok között. *(Széles mozdulatokkal mutatja a parkot.)*

JOLÁN: Na, erről tudnék mesélni. Az önbokánrúgásokról. Igaz, Béla? Nem hiszed el Irma, de ez tényleg bokán szokta magát rúgni. Megyünk az utcán, veszekszünk, ez meg a vita kellős közepén, épp, mikor jó lenne már, értitek, egyszer csak felszisszen. Nézem, mi van, azt mondja, bokán rúgta magát. Megy az utcán és saját magába botlik. Hülyéje. Én nem is értem, miért vagyok ezzel együtt. Érted, Irma? Te ilyen értősnek tűnsz, de, izé, mindegy. Mintha nekem muszáj lenne ezzel csinálnom az életem. Most nézzetek rá. Minek pazarolna erre egy órangyalt a mit tudom én, a szóval tudjátok, templomba járó vagyok. Nem mondom ki. Minek ebbe a szufla, a gondoskodás?

IRMA: Nincsenek véletlenek.

BORIKA: Azért ültem a kempingszékbe, mert az kényelmesebb, mint a pad. Most nézzétek meg, milyen szép környéken lakunk, csupa fák mindenhol, teljes szemellátig. Itt teljesen megnyugszik az ember. Mintha az erdőben lagnánk. Állatok között.

(Rövid szünet)

IRMA: *(Odaül Béla mellé, közvetlen mellé, belenéz a rejtvényfejtésbe.)* Aztán Béla, hogy megy az a fejtés? Látom, hogy azért jól elvagy, még, ha vannak is bizonyos körülmények, ugye. *(Fejmozdulattal Jolán felé célozgat.)*

(Borika mosolyog, elismerően bólogat.)

BÉLA: *(Örömmel hangjában, végre valaki érdeklődik iránta.)* Hát, tudod, már fiatal koromban is szerettem, na, gyere csak közelebb, még meghallja ez a boszorkány, szóval, szerettem, tudod, kideríteni a titkokat. Fejteni. Érted? Azzal is csak több az ember.

JOLÁN: Na, na-na!!! Elég legyen ott a kóperálásból. Elég! Béla... Béla... vele bezzeg beszélsz, mi? Irma, mit hülyíted azt? Mit akarsz tőle, mi? Menj onnan, amíg szépen vagyok!

IRMA: De hát én csak ideültem beszélgetni.

BÉLA: Hagyd, Irma. Majd abbahagyja. Mintha megnyomódna ilyenkor valami gomb, kapcsoló, vagy mi a lelkében. Egészen megváltozik.

JOLÁN: Nincs beszélgetés, nincs! De nagy lett a jókedved, Béla! *(A nők felé.)* Régen esténként már tíz perc után kicsattant a jókedve, aztán meg mi lett. Előtte még, hogy úgy mondjam, sok csepp követ vajt, értik,

egy kis szex, ha nagyon felidegelt. Marhája. Kicsi volt a bors, de erős. Egy kész kis báránybőrbe bújt farkas. Azzal hengegett mindig, hogy ugye az aranykulcs minden ajtóba beillik. Értik, hogy mennyi nőnek udvarolt. Aztán bor be, ész ki. Most megint minek teszed itt magad, Béla? Pofázni azt tudsz, mi?

IRMA: Jolán, kérlek...

JOLÁN: És azt nem mondd el, mikor hatszor akartál velem sms-ben szakítani? Mert gyáva voltál személyesen megtenni? Mert tudad, hogy úgysem tudsz elhagyni, akármennyire is akarsz? Mert legbelül, legmélyebben a roskatag lelkedben mégiscsak szeretsz, vagy valami? Csak nem bírod elviselni, hogy én dominálok a kapcsolatban? A férfiúi, hehe, büszkeséged, Béla?

BÉLA: Mert inkább éreztelek várkapitánynak. Mint nőnek.

JOLÁN: *(Irmák felé.)* Most nem? Nézzétek meg! *(Kissé félreáll és teátrális mozdulattal mutatja a Bélát. A férfi megszegyenülve, dühösen nézi az újságját. Majd' felrobban. De elfojtja. Béla nagy elfojtó, látni ezt az arcán. Ahogy minden nagy elfojtón látni a nagy elfojtások arcnyomait.)* Hónapokig kínlódtunk, hogy költözzünk össze, de te, Béla, feszt el akartál hagyni! Sms-ben. A spájzból. Mert tudad minden alkalommal, hogy ha személyesen tennéd meg, akkor ágyba vittelek volna. Összeengeszteltük az ágyneműt, újra és újra. Megszeretgettelek és kész, lenyugodtál, aztán a vihar utáni csend. Nézni a plafont, mint egy konyhaköre esett vajjas kenyér. A repedések mintáit, aztán, magyarázni, Béla, a plafon vízrajzi ábráit, mintha mi sem történt volna?! Mutogatni. Ez vagy te, Béla. Mert nem mertél személyesen szakítani. Bélukám, ha személyesen akartál volna elhagyni, már rég összeköltöztünk volna. Te szerencsétlen! *(Hátulról tarkón veri.)*

BORIKA: Azért ültem a kempingszékbe, mert az kényelmesebb, mint a pad. Most nézzétek meg, milyen szép környéken lakunk, csupa fák mindenhol, teljes szemellátig. Itt teljesen megnyugszik az ember. Mintha az erdőben lagnánk. Állatok között.

JOLÁN: Kussoljon, Borika!

IRMA: Na de Jolán, Borika igazán nem tehet semmiről.

JOLÁN: Majd én megmondom, hogy ki tehet kiról.

IRMA: Ez már sok, Jolán, elég, nem látod, hogy kikészült már a Béla. Nyakig van már vörösödve. Remeg is.

JOLÁN: Majd ha én mondom, hogy elég, akkor lesz elég, megértted? Nézd a vén öregasszonyját, belekotkodácsol itt nekem a hogyhivjákba. Béla,

te mondtad neki, hogy szóljon rám, ugye? Tudom, hogy te izéltél a fejeddel, intettél mi, hogy szóljon közbe. Azt hiszed, nem tudom? Tudok én mindent!

(Borika mosolyog, elismerően bólogat. Jolán odamegy Béla elé, egészen közel.)

JOLÁN: Hogy mindig akkor jön a postás, mikor éppen letollak valami bénázásodért, éppen akkor jön valaki. Gondolod, hogy nem látok a dolgok mögé? Hogy jelzel nekik, mikor már nem bírod? Hogy szabadítsanak fel téged, ha éppen vitahelyzet van? Tudom én, hogy mi megy itt mögöttem, nagyon is, hogy tudom, a rongyos életét a szabotázsának. És Béla, büdös vagy, mint akinek rohad az aurája.

BÉLA: Mert mindig vitahelyzet van, hogy neked ebből áll a világ, hogy vita, meg vita, meg botrány, hogy ebben érzed jól magad, *(Lassan feláll a padról.)* mikor a másikat hülyének nevezheted, hallod, te szukabogáncs, te élvezed, mikor mást alázhatsz, látni a kéjt az arcodon. Erre izgulsz fel, hogy ordíthatsz valakivel.

(Borika mosolyog, elismerően bólogat. Örül, hogy Béla felveszi a kesztyűt, végre valami férfias mozzanat.)

BÉLA: *(Hangosan.)* Most leszámolunk, elég volt a 20 évnyi sértegetésből, elég volt az alázásból. 20 évig állni esténként az előszobába, hogy ne mászkáljam össze a felmosásodat. Mert neked ez az esti program, hogy felmosófa, domesztosz, nem ám mozi, cirkusz, esti sorozat. Hogy meddig kell még bírjam a te stílusodat, hogy egy állatnak nézel, mi? *(Borika mosolyog, elismerően bólogat.)* Hogy bárkivel találkozunk, állandóan és mindig csak az van, hogy de béna a Béla, ez se megy, meg az se megy neki. Na, de ennek most vége.

JOLÁN: De nagy a pofája valakinek! *(Szemben áll a férfival, megüti annak bal vállát.)* Igen, hozzám érnél, mi? Dehogy mersz te hozzám érni. Nyúlbéla. Az vagy. Azt hiszed, ha hangoskods, az segít a szerencsétlen fejedben? Nézzél már magadba! Én húzlak ki a szarból, én csinállok embert belőled. *(Lök rajta még egyet.)* Annyi bátorságod sincs, mint egy vödör gipsznek.

BÉLA: Nehogy teletömjem gipsszel a szádat! Nehogy arra ébredj, hogy húz a gipsz a szádban, löki szét az amalgámot!

BORIKA: Azért ültem a kempingszékbe, mert az kényelmesebb, mint a pad. Most nézzétek meg, milyen szép környéken lakunk, csupa fák mindenhol, teljes szemellátig. Itt teljesen megnyugszik az ember. Mintha az erdőben lagnánk. Állatok között.

JOLÁN: Gipszelni se tudsz, te majom. Semmit se tudsz, mit izéled magad, mi? Csinálod. De tudnám, hogy mire? Annyi bátorságod sincs, hogy közeledj hozzám a hitvány testeddel. És vedd már észre, hogy mással vezetem le a szexuális feszültséget. Hát mennyi jelét adjam ennek? *(Kiméletlen, hideg higgadtsággal.)* Csallak Béla, 10 éve csallak a Sehonnyval, a pókhasú biztonsági őrrrel. Mert neked már arra sincs bátorságod, hogy hozzám érj, ahogy jólesik, Béla. 10 éve nem nyúltál hozzám, Béla. Esetleg magadhoz, de szerintem ahhoz is nyúl vagy. Utoljára 10 éve izéltem veled, amennyi eszed van, már nem is emlékszel. De csak bénáztál, Béla. Csak kotorásztál, a kedvedre, a nyolccentis kedvedre, Béla. Én nem voltam fontos, csak a magad boldogsága volt fontos. A magad nyolccentis boldogsága.

IRMA: *(Érzi, hogy kényes pontra érkezett a vita, próbál közéjük állni.)* Jól van, jól van. Ennyi szépen elég is lesz mára.

BÉLA: Most már elég az anyád hétszentségét, fogjanak le, mert megölnöm, hát te teljesen kicsináltál engem! *(Egészen közel megy Jolánhoz, egybeér a leheletük, fujtatnak mindketten. Béla pofonra emeli kezét, de Jolán hangosan kiröhögi.)*

JOLÁN: Te szerencsétlen, te még egy pofont se tudsz adni. Nézzék még, hát nézz már magadra, hogy nézel ki, neked még egy jobb tenyeres pofon sem áll jól, hát mit akarsz te? *(Béla balból lekever egy tenyerest Jolánnak. Mindenki meglepődik, Jolán is, Béla is, a két nő is. Borika mosolyog, elismerően bólogat.)*

BÉLA: Balból megy, látod? Innentől végeztünk egymással. Kell még? *(Még egyszer megüti Jolánt, a nő majdnem földre esik az ütéstől, valamije vérzik a fején, nem tudni mije, haja az arcában, liheg. A nő a másik két nőhöz fordul segítségért.)* Fogjátok már le! Nem látjátok, hogy megőrült? Meg fog ez engem ölni teljesen. *(Az egyik nő mögé lép, mintegy fedezékbe. Béla elkezd felgyűrni az ingujját.)*

(Folytatás a következő lapszámában.)